

Sygn. akt XI Ka 437/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: S.A. w S.O. Tamara Pawlak – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz - Patyra

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013 roku

sprawy D. W., D. K. i K. P.

oskarżonych z art. 86 § 1 k.k.s. i in.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych: D. W., D. K. i K. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 5 lutego 2013 r. sygn. akt VII K 696/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadne;

II. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 437/13

UZASADNIENIE

D. W. oskarżony był o to, że w dniu 29 listopada 2011 r w miejscowości D., pow. (...)w rejonie znaku granicznego nr (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził na obszar Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej przez rzekę graniczną B.towar w postaci 8500 paczek papierosów marki (...)nie posiadających oznaczeń polskimi znakami akcyzy o łącznej wartości rynkowej 77.010,00 zł, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 99 518,00 zł, przez co narażono budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 3.917,00zł oraz narażono Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 25.354,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86§4 k.k.s. w zb. z art. 63§2 k.k.s. w zw. z art. 63§6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

D. K. oskarżony był o to, że w dniu 29 listopada 2011 r w miejscowości D., pow. (...)w rejonie znaku granicznego nr (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził na obszar Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej przez rzekę graniczną B.towar w postaci 8500 paczek papierosów marki (...)nie posiadających oznaczeń polskimi znakami akcyzy o łącznej wartości rynkowej 77010,00 zł, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 99 518,00 zł, przez co naraził budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 3.917,00zł oraz narażono Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 25.354,00zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 86 §

1 k.k.s. w zw. z art. 86§4 k.k.s. w zb. z art. 63§2 k.k.s. w zw. z art. 63§6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

K. P.oskarżony był o to, że w dniu 29 listopada 2011 r w miejscowości D., pow. (...)w rejonie znaku granicznego nr (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził na obszar Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej przez rzekę graniczną B.towar w postaci 8500 paczek papierosów marki (...)nie posiadających oznaczeń polskimi znakami akcyzy o łącznej wartości rynkowej 77010,00 zł, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 99 518,00 zł, przez co naraziły budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 3.917,00zł oraz narażono Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 25.354,00zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 86 § 4 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Chelmie oskarżonych: I. D. W., D. K. uznał za winnych popełnienia zarzuconych im czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonym kary grzywny w wymiarze po 420 (czterysta dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego K. P.uznał za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2011 roku w miejscowości D., pow. (...), woj. (...)w rejonie znaku granicznego nr (...) w zamiarze, aby inne ustalone osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu na obszar Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej przez rzekę graniczną B.towaru w postaci 8500 paczek papierosów marki (...)nie posiadających oznaczeń polskimi znakami akcyzy o łącznej wartości rynkowej 77010,00 zł, dla których należny podatek akcyzowy wynosi 99 518,00 zł, przez co naraziły budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 3.917,00zł oraz narażono Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 25.354,00zł, swoim zachowaniem ułatwiał jego popełnienie, w ten sposób, że dostarczył środek przewozu w postaci samochodu marki A. (...)o numerze rejestracyjnym (...)oraz samochodu osobowego marki F. (...)o numerze rejestracyjnym (...), czym wyczerpał dyspozycję art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 420 (czterysta dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zaliczył na poczet wymierzonej kary grzywny oskarżonemu D. W. okres zatrzymania w sprawie w dniach od 29 listopada do 1 grudnia 2011 roku;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zaliczył na poczet wymierzonej kary grzywny oskarżonemu D. K. okres zatrzymania w sprawie w dniach od 29 listopada do 1 grudnia 2011 roku;

V. na podstawie art. 30 § 1 § 2 i § 6 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 4 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 200 akt sprawy w pozycji od 1-3 oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 204 akt sprawy w pozycji od 1-6 i zarządził ich zniszczenie;

VI. na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 2 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z kluczykiem, dowodem rejestracyjnym nr DR/ (...) nr (...) oraz polisą ubezpieczeniową nr (...) ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k.201 akt sprawy;

VII. na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 2 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z kluczykiem, dowodem rejestracyjnym serii (...) ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k.202 akt sprawy;

VIII. zwolnił oskarżonych w całości z ponoszenia kosztów postępowania i określił, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Od tego wyroku apelacje wnieśli oskarżeni D. W., K. P. i D. K., którzy nie precyzując zarzutów odwoławczych kwestionowali wymiar orzeczonych nim kar grzywnien, podnosząc trudną sytuację materialną – brak stałych dochodów, utrzymywanie się z prac dorywczych. Analiza apelacji prowadzi do wniosku, iż skarżący zarzucają rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonych kar grzywnien, domagając się ich złagodzenia.

Natomiast oskarżony K. P. dodatkowo, in fine apelacji, kwestionuje trafność ustaleń faktycznych, podnosząc, iż samochody pożyczał kolegom „z uprzejmości” i w niczym nie brał udziału. Skoro tak sformułowana apelacja pochodzi od podmiotu tzw. niefachowego została ona potraktowana jako skierowana również co do winy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje są bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Wobec zakresu apelacji oskarżonych D. W. i K. P. (dotyczących wyłącznie kar) wystarczającym jest stwierdzenie, iż ich wina, nie kwestionowana w postępowaniu odwoławczym, nie budzi wątpliwości – stan faktyczny został ustalony w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, należycie oceniony i poddany analizie w uzasadnieniu wyroku, odpowiadającym wymogom art. 424 kpk.

Odnosząc się natomiast do tej części apelacji oskarżonego K. P., w której kontestuje on ustalenia sądu w zakresie własnego udziału w zdarzeniach będących przedmiotem osądu, stwierdzić należy, iż teza taka nie znajduje oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy, także w zakresie dotyczącym odpowiedzialności prawno-karnej tegoż oskarżonego zebrał kompletny materiał dowodowy, który poddał wnikliwej analizie a następnie trafnej ocenie, uwzględniającej wymogi art. 7 kpk i na tej podstawie dokonał nie budzących zastrzeżeń ustaleń faktycznych a stanowisko swoje zawarte w wyroku logicznie i przekonująco uzasadnił. W obszernym i szczegółowym uzasadnieniu Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione a jakie nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; argumentację tę Sąd Okręgowy uznał za przekonującą. Podkreślić należy, iż Sąd I instancji przekonanie o świadomym przekazaniu przez oskarżonego własnych samochodów w celu przemytu papierosów wysnuł po analizie całokształtu okoliczności i dowodów w sprawie (por. k. 736 v), słusznie uznając wyjaśnienia oskarżonego za nieprzekonujące i niewiarygodne. Gdy się zważy nie budzące wątpliwości fakty: zatrzymanie na granicy pojazdów stanowiących własność oskarżonego z wyrobami bezakcyzowymi, uprzednie dostosowanie tych pojazdów do przemytu poprzez zdemontowanie tylnych siedzeń i złożenie ich w piwnicy domu oskarżonego oraz wielokrotne kontaktowanie się oskarżonego telefonicznie z osobami, które brały udział w przemyśle, teza o braku wiedzy co do wykorzystania pojazdów przez inne osoby jawi się jako naiwna i wyłącznie obronna.

Oczywistym jest, iż aby podważyć stanowisko Sądu I instancji co do winy skarżący winien wykazać, jakich uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się tenże Sąd przy ocenie dowodów a następnie ustaleń stanu faktycznego a takich argumentów w apelacji brak, przez co uznać ją należy za wyłącznie polemiczną i niekonsekwentną, skoro zasadniczym wnioskiem dowodowym (por. także k. 785) jest ten o złagodzenie orzeczonej kary.

Zdaniem Sądu Okręgowego również orzeczenie o karach w stosunku do wszystkich oskarżonych nie budzi zastrzeżeń.

Orzeczone wobec wymienionych wyżej oskarżonych za popełnione przez nich czyny kary grzywny nie są rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Kary te są dostosowane do stopnia społecznej szkodliwości czynów im przypisanych zaskarżonym wyrokiem, stopnia winy, właściwości i warunków osobistych sprawców oraz sytuacji materialnej każdego z oskarżonych. Sąd Rejonowy, wymierzając oskarżonym kary grzywny, o czym przekonuje zarówno treść uzasadnienia wyroku, jak i wysokość, w pełni uwzględnił okoliczności korzystne dla oskarżonych jak i te obciążające, a przy tym nadał im właściwą rangę i znaczenie, zaś całość orzeczenia w tym zakresie należycie uwzględnił dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 13 kks. Wymierzone oskarżonym kary,

choć bez wątpienia dolegliwe nie rażą swoją surowością, gdy się zważy na wagę naruszonych przez nich dóbr, działanie przemyślne, w zamiarze bezpośrednim, znaczną ilość towarów akcyzowych oraz rozmiar szkody. Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonym trafnie uwzględnił nadto rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego (m.in. uszczuplenie należności publicznoprawnych na łączną kwotę 28.000 zł.). Ponadto nie można pominąć faktu dotychczasowej karalności oskarżonych (vide k. 770-779) co w żaden sposób nie wpłynęło na ich zachowanie i nie skłoniło do poszanowania norm prawnych. Niczego w tym zakresie nie mogą zmienić argumentacja oskarżonych zawarta we wniesionych przez nich osobistych apelacjach wskazująca na aktualny brak dochodów i stałego zatrudnienia. W tych warunkach określenie ilości stawek dziennych kary grzywny na kwotę 420 mieści się w granicach uznania sędziowskiego i granicach przewidzianych przez ustawę jak też nie przekracza stopnia winy oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Określając zaś wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny Sąd Rejonowy nie przekroczył dyspozycji przepisu art. 23 §3 kks i miał w polu widzenia warunki osobiste każdego ze sprawców oraz ich możliwości finansowe i dlatego określił wysokość jednej stawki na najniższym poziomie – 50 zł. czemu dał wyraz w uzasadnieniu.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw zmiany wyroku zgodnie z wnioskami wniesionych apelacji. Nie stwierdzając nadto przesłanek z art. 439 § 1 kk ani art. 440 kpk, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych za II instancję uzasadniają przepisy art. 624 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23.VI.1973 r o opłatach w sprawach karnych (z późn. zmianami).